

Pääsiäinen Kettukorvessa

Paavo-ukin tarinoita

Pääsiäinen Kettukorvessa

Paavo-ukin tarinoita

Kirjoittanut: Penttinen

Tekijä: Paavo Penttinen

Kuvitus: Paavo Penttinen

Kuvat on generoitu OpenAI:n DALL-E:n avustuksella

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9534-7

Sisällysluettelo

Kettukorpeen on saapunut kevät.....	4
Isän kanssa kalassa.....	9
Pojat juonivat taas jotain	14
Kohti jänislaaksoa	18
Pupukylässä.....	20
Täpärä pelastuminen	23
Posteljooni Lennart ja pääsiäisjuhla	26
Kettukorven pääsiäisjuhla	29

KETTUKORPEEN ON SAAPUNUT KEVÄT

Aurinko paistoi lempeästi keväisellä taivaalla ja ilmassa tuoksui kevään raikkaus. Linnut visersivät iloisesti puiden oksilla ja niityllä leijaili jo muutamia perhosia kevein siivin. Karhuperhe oli herännyt pitkiltä talviuniltaan. Isäkarhu, Reino Karhunen, venytteli raukeasti luolan suulla ja yritti hätistellä viimeisiä unihiekkoja silmistään. Auringon lämpö tuntui niin ihanalta pörröisessä turkissa.

Pikku-Lilli, perheen nuorimmainen, istui pehmeällä nurmikolla ja seurasi tarkkaavaisena äitinsä puuhia. Äitikarhu, Siiri Mesikämmen, oli kattanut herkullisen aamiaisen ja odotti vanhempaa poikaansa Niiloa ruokapöytään. Yleensä Niiloa ei tarvinnut kutsua kahdesti syömään – poika istui yleensä jo odottamassa, vaikka äiti vasta kantoi ruokaa tarjolle.

Mutta nyt Niiloa ei näkynyt missään.

Olikohan poika livahtanut naapuriin Hukkasten luo? Tyhjällä vatsalla ei olisi kannattanut säännätä matkaan – pitkän talviunen jälkeen aamiainen oli erityisen tärkeä, jotta jaksoi päivän touhuissa.

Samassa naapurista astui ulos Georg Hukkanen, maailmaa nähnyt, herraskainen susi. Georg oli kuuluisa lahjakkaana laulajana ja usein hänen mukanaan esiintyi taustakuoro "Wulffin veljet".

Hukkaset asuivat melko lähellä Karhusen perhettä ja perheiden lapset leikkivät usein yhdessä. Siiri arveli, että Niilo oli jo kiirehtinyt tapaamaan parasta ystäväänsä Arnoa ja niinpä hän kysyi Georgilta, oliko tämä sattunut näkemään heidän poikaansa.

Mutta ei – Niilo ei ollut käynyt sielläkään. Mihin ihmeeseen poika oli oikein kadonnut?

Vielä hetki sitten hän oli telminyt pihalla pikkusiskonsa kanssa. Ei kai vain hän ollut juossut puron rantaan leikkimään?

Siiri Karhunen alkoi jo hieman huolestua, mutta samassa luolan suulta asteli esiin Niilo. Poika piteli onkivapaa kädessään ja virnisti iloisesti.

"Kävin vain hakemassa vavan valmiiksi iltaa varten!" - hän selitti. Isä oli nimittäin luvannut viedä hänet ongelle. Pojilla ei ollut lupaa mennä yksin järvelle eikä joen rantaan – se oli opittu kantapään kautta viime keväänä.

Silloin Niilo ja Arno olivat hiipineet luvatta joen rantaan leikkimään. He kiisivät kilpaa ja painivat niin, että turkit pölisivät. Mutta leikki muuttui vaaralliseksi, kun Arno horjahti ja molskahti veteen. Hän ei osannut uida ja ilman Niilon nopeaa toimintaa hän olisi voinut vaikka hukkua.

Niilo riensi hakemaan apua ja onneksi Reino ehti pelastamaan Arnon aivan viime hetkellä.

Pojat saivat kuulla tuolloin ankaran saarnan eivätkä olleet kaukana kotiaarestistakaan. Onneksi he selvisivät tällä kertaa varoituksella ja olivat sen jälkeen erityisen tarkkoja vesistöjen lähellä.

"Nyt syömään!" äiti komensi. Kaikilla olikin jo kova nälkä ja ruoka maistui erinomaiselta.

Jälkiruoaksi oli hunajakakkuja vadelmahillon ja kermavaahdon kera – ne suorastaan sulivat suussa!

Aterian jälkeen Niilo pyysi lupaa mennä tapaamaan kavereitaan. Äiti muistutti häntä jälleen leikkien vaaroista puron ja järven läheisyydessä.

"Joo, joo," poika vastasi ja viiletti jo kohti Hukkasten kotia.

Pikku-Lilli olisi halunnut tulla mukaan, mutta poikien mielestä se ei käynyt laisinkaan. Tytöt paljastaisivat heti kaiken vanhemmille, jos he keksisivät jotain heidän mielestään hauskaa ja jännittävää – kuten naapurin kanalan vihaisen vahtikoira Rekun ärsyttämisen.

Rekkua oli helppo kiusata: aidan takana piti vain kaakattaa ja matkia karannutta kanaa. Silloin Rekku räyhäsi niin vimmatusti, ettei saanut edes kunnon haukahdusta aikaiseksi.

Mutta tästä tempusta oli ankarasti nuhdellut Kettukorven uusi posteljooni, Lennart Haikara. Lennart oli arvostettu ja tunnollinen, eikä hän katsonut moista ilikurisuutta hyvällä. Tokihan pojat itsekin ymmärsivät, ettei sellainen käytös ollut heille sopivaa.

Mutta kerran, kun he olivat jo lähdössä kanalasta eivätkä edes olleet varastaneet Hilma Kanasen munia ”*tällä kertaa*”, Rekku ryntäsi pihamaan poikki, nappasi kipeästi Vilin hännästä ja lisäksi ajoi heitä vielä takaa. Ja sitten se koira kehtasi väittää heitä kiusanhengiksi!

Onneksi Lennart ei kuitenkaan kannellut heidän tempauksestaan vanhemmille. Pojat joutuivat kuitenkin lupaamaan, että se oli sitten viimeinen kerta.

Niin, tai ainakin melkein viimeinen, he ajattelivat mielessään. Eipä tuo poikien lupaus yleensä kovinkaan kauaa pitänyt mutta silloin oli varmasti viisainta luvata olla kuuliainen.

Ei olisi ollut hetkeen hyvät oltavat kotona, jos isä tai äiti olisi saanut tietää tuostakin kepposesta, vaikka poikien mielestä ei Rekkukaan ollut syytön aivan kaikkeen, vaikka sitä ei silloinkaan nuhdeltu.

Eipä pojat kauaa jääneet miettimään Lennartin sanoja. He mennä viilettivät jo kohti metsää iloisesti nauraen ja taas oli varmaa, että jotain alkaisi tapahtumaan. Siitä kaverukset pitivät aina huolen.

ISÄN KANSSA KALASSA

Päivä kului kuin siivillä, kun Niilo telmi kavereidensa kanssa. Ilta alkoi hiljalleen hämärtyä ja Niilo odotti innoissaan luvattua kalastusretkeä isäkarhun kanssa. Isän seurassa oli aina mukavaa – hän kertoi hauskoja juttuja ja tunsipa parhaat kalapaikat. Mutta hiljaisuus kalastaessa oli tärkeää, ettei kaloja säikäytettäisi. Siitä tosin isää ei tarvinnut erikseen muistuttaa.

Järvellä ei muutenkaan sopinut mekastaa, sillä äänet kaikuivat kauas tyynen veden pinnalta. Oli siis aika lähteä matkaan ennen kuin aurinko laskisi mailleen. Ensin piti kaivaa muutama mehevä mato syötiksi. Parhaiten niitä löytyi vanhan lehtikompostin uumenista.

Eväät olivat myös tärkeä osa retkeä. Äidin valmistamat voileivät ja mehupullo oli pakattava mukaan, sillä rannalla eväiden nauttiminen oli yksi retken kohokohdista. Isä haki vielä varastosta pitkän onkivapansa, joka oli talvehtinut siellä odottamassa uusia kalaretkiä. Kun kaikki oli valmista, he suuntasivat kohti järvenrantaa.

Ilta oli lämmin ja Niilo oli varma, että se tiesi hyvää kalansaalista. Isä tunsu järven parhaat apajat ja alkukevät oli otollista aikaa – edes hyttyset eivät vielä kiusanneet. Oli jännittävää kilpailla, kumpi saisi ensimmäisen kalan ja kenellä olisi suurin saalis.

He istuivat hetken hiljaa vierekkäin, onget veden pinnalla keikkuen, kunnes isä katkaisi hiljaisuuden.

– Tiedätkö, Niilo, mistä pääsiäismunat tulevat? - hän kysyi salaperäisesti.

Olihan pääsiäinen jo nurkan takana ja siksi kysymys tuntui ajankohtaiselta. Niilo rypisti kulmiaan ja pudisti päätään.

Pääsiäinen Kettukorvessa ei suju aivan odotetusti ja se on pienten karhun-, suden- ja ketunpoikien ansiota! Uteliaat ja vauhdikkaat pennut eivät malta pysyä paikoillaan edes juhlapyhinä, vaan keksivät mitä hulvattomampia kepposia. Mutta kuinka pitkälle voi mennä ennen kuin käy köpelösti?

Tämä humoristinen satu tempaa mukaansa niin lapset kuin aikuisetkin. Suuret, värikkäät kuvat herättävät Kettukorven eloon ja ruokkivat mielikuvitusta, tehden lukukokemuksesta entistäkin hauskemman. Kettukorven pääsiäisseikkailu on täydellinen satu koko perheelle pääsiäisen aikaan!

